

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogrsko deželo za vse leto 25 K, za pol leta 13 K, za četrt leta 6 K 50 h, za eden [mesec 2 K 30 h. Za Ljubljano s pošiljanjem na dom za vse leto 24 K, za pol leta 12 K, za četrt leta 6 K, za eden mesec 2 K. Kdor hodi sam ponj, velja za celo leto 22 K, za pol leta 11 K; za četrt leta 5 K 50 h, za eden mesec 1 K 90 h. — Za tuje dežele toliko več, kolikor znaša poština. — Na naročbo brez istodobne vpošiljatve naročnine se ne ozira. — Za oznanila plačuje se od peterstopne petit-vrste po 12 h, če se oznanilo enkrat tiska, po 10 h, če se dvakrat, in po 8 h, če se trikrat ali večkrat tiska. — Dopisi naj se izvolé frankovati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je na Kongresnem trgu št. 12. — Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila t. j. administrativne stvari. — Vhod v uredništvo je iz Vegove ulice št. 2, vhod v upravnništvo pa s Kongresnega trga št. 12.

„Slovenski Narod“ telefon št. 34.

Posamezne številke po 10 h.

„Narodna tiskarna“ telefon št. 85.

Politična kramarija.

Dr. Šusteršič ima sedaj veliko skrbi. Zavozil je svoj voziček na Kranjskem tako globoko v blato, da ga niti s pomočjo knezoškofa Jegliča na kopno izvleči ne more. Peha in trudi se, da bi svojo raztrgano politično karjolo zopet privlekel na boljšo pot, pa brezuspešno. Njegovi volilci stoje kakor pravi božji volički pri strani, ter opazujejo to pehanje in to trudenje. Kaj se je vse obetalo z obstrukcijo? Obetalo se je, da bode na Kranjskem v treh mesecih vse pomeđeno, da bode položil baron Hein svojo glavo na klerikalni hlođ, in da mu jo dr. Šusteršič odseka z največjo sekiró, katera se na Kranjskem dobi. Obetalo se je še drugo, da bode v kaplanskih krogih se je zanesljivo pričakovalo, da okrog novega leta zažari Šusteršičeva zveza v svitu, v največjem svitu, kakor ga slovenska zemlja še ni gledala do sedaj. S polnimi jadrí so se podali v svojem čolnu na morje, a prav kmalu so se vrnili, potlačeni in polomljeni, da so res vsega vsmiljenja vredni. Če danes ta zmešana in zmedena gospoda sestavi ponižne svoje računčke, priti mora pač sama do spoznanja, da klerikalna obstrukcija v letu 1903 ne bode drugega — in prav nič drugega — dosegla, nego k večjemu to, da dežela Kranjska ne bode deležna državnega melioracijskega zaklada, kakor bi ga bila deležna, če bi deželni zbor redno posloval. S tem pa dr. Šusteršič in njegovi pajdaši okradejo in oropajo samo slovenskega kmeta, to je glavnega svojega volilca. Ako so torej ti klavni volilci s klavno tako obstrukcijo zadovoljni, čemu bi se radi nje vznemirjali mi naprednjaki! Posebno sedaj, ko iz najzanesljivejšega vira vemo, da je Šusteršičeva obstrukcija na Dunaju doživela popolen fiasko in da ni dosegla niti najmanjšega uspeha. To je pribito, in to ve najbolj tudi

dr. Šusteršič sam. Skušal in zvijal se je na vse mogoče načine, da bi pri dunajski vladi dosegel kaj uspeha, da bi potem mogel po Kranjskem kričati: glejte obstrukcija je zmaga! Brusil in trgal je svoje podplate, romal je od ministrstva do ministrstva, napravil najglobokejše poklone še celo pred ministrskimi portirji ter z jedno besedo obmoledoval vsako »vladno bestjo«, samo da bi bil svoji ljubi obstrukciji pridobil — kako novoletno darilo. Brez uspeha! Odkuril jo je z raztrganimi podplati in praznimi rokami. Iz srede hrvaških poslancev se nam je še celo poročalo, da je dr. Šusteršič, proseč milodarov po ministrstvih, skušal nekako prodajati glasove svojega kluba. Temu in onemu ministru je baje namigaval, da glasov slovenskega središča ne bode dobili pri nobeni važni vladni predlogi, ako vlada hitro in uspešno ne priskoči na pomoč klerikalni obstrukciji na Kranjskem. Nekaj že more na tem resnice biti, ker smo vse to izvedeli iz Šusteršičevega kluba samega! Naj pa je že stvar resnična ali neresnična, nam bi niti tedaj ne vstajali lasje na glavi, če bi bil dr. Šusteršič v resnici sklepal kake kupčije z ministri ter jim prodal glasove svojih hrvaških kolegov na škodo naše napredne stranke! Kupčija se je morda ponujala, a sklenila se ni, to vemo zagotovo in zanesljivo. Zadeva pa bi morala zanimati hrvaške državne poslance, ker občutek imamo, da so ti gospodje v nekakem čudnem položaju. Kar so vstopili v Šusteršičev klub, ni niti enkrat omenjeni klub z odločnostjo potegnili se za kako jugoslovansko zadevo. Niti za Dalmacijo, niti za Istro se ni zapričela kaka akcija, kakor se je pričakovalo tedaj, ko je Ivčević s svojimi tovariši zlezel dr. Šusteršiču pod telovnik. Kar so Hrvatje v take imenovanem lepem klubu, nismo o njih ničesar slišali. Prva novica, kojo smo po dolgem času o teh gospodih iz-

vedeli, je ta, da je dr. Šusteršič krošnjarij z njihovimi glasovi po ministrstvih ter hotel s pomočjo teh glasov klerikalno obstrukcijo izvleči iz gnoja, v katerega je na Kranjskem ta žalostna obstrukcija zakopana!

Dr. Šusteršič je zvalil hrvaške državne poslance v svoj klub zgolj v namenu, da bi jih zlorabljal v strankarske svoje namene na Kranjskem. Če je to naloga teh gospodov, o tem naj razmišljajo! Druzega ne rečemo ničesar!

Srbi in Hrvati.

Spisal profesor dr. L. Gumpłowicz.

V.

S posebnim veseljem pa se še pridevajo idilične razlage o postanku države iz rodbinske ureditve in plemstva vsled počasnega socialnega razvoja, ki je izločil najboljše narodevne može iz »mnóžice enakoveljavnih«, k mnogim prazninam evropske zgodovine, kakor imamo take idilične razlage na primer glede nastanka Češke, Poljske in tudi Srbije. Take idilične razlage pogajajo najbujnejše tam, kjer, kakor to pravi n. pr. Kallay, »so prva stoletja srbske zgodovine popolnoma temna«. Čudno! Povsod, kjer vlada taka blagodejna tema, nastane država in plemstvo na idiličen način: le tam, kjer imamo o nastanku države in plemstva zanesljive vesti, ne odigrava se stvar tako idilično!

Ali naj verjamemo tem idilam, ki so jih historiki namislili v »popolnoma temna« stoletja. Ne! Sociologija ima drugačne kriterije, po katerih presoja dogodka v tako »temnih stoletjih« ter jih odpira znanosti. In sicer so to naslednji kriteriji:

Prvič: Držeč se zakonitosti socialnih dogodkov, mora sociologija sklepati, da, ako je mogla pri sto in sto državah konstatirati, da so nastale vsled zavzetja dežele po tujih bojevitih plemenih, so se isti dogodki izigrali tudi pri onih državah, katerih nastanek pade v »popolnoma

temna« stoletja (katera tema pa se je seveda pogosto napravila umetno s tem, da so se uničili neljubi zgodovinski dokazi). Sociologija hodi pri tem po isti strogo znanstveni metodi, kakor tam, kjer sklepa po teku zgodovinskega razvoja v zgodovinski dobi na podoben razvoj o prazgodovinski dobi.)

Drugič: Še važnejši kriterij za odkritje dejstev o nastanku države in plemstva tudi v »popolnoma temnih stoletjih« je socialna organizacija države, ki smo jo našli v historični dobi, posebno razdelitev zemljiščne lastnine, in sicer še posebej pri plemskem posestvu, zakaj tu imamo opraviti s strogo logičnim izvajanjem, skoraj z navadno matematično primero, v kateri se da iz dveh znanih veličin tretja neznana s popolno gotovostjo izračunati.

Ako namreč v vseh državah, ki so bile, kakor je to zgodovinsko potrjeno, ustanovljene vsled zavzetja dežele po tujih bojevitih plemenih, nahajamo kot posledico te državne ustanovitve monarhistično vladarsko organizacijo, zgrajeno na privilegiranim plemenitaškem posestvu, v kateri organizaciji ima zemljo posedujoče plemstvo vse pravice, podložno ljudstvo pa nikakih: moramo po najstrožji matematični logiki sklepati, da je ona država, v kateri nahajamo tako vladarsko organizacijo, tudi če spada njen postanek v »popolnoma temna« stoletja, nastala na ravno tak način, namreč vsled osvojitve dežele po tujem bojevitim plemenu.

In ta pogoj, da ostanemo za sedaj pri našem, se zлага popolnoma v Srbiji. Zakon cara Dušana iz 14. stoletja nam kaže deželo vladano po plemenitaškem veleposestvu, koga last je v marsičem privilegovana. Ta posestva so prosta vseh davščin, samo imajo njih lastniki dolžnosti vojne službe. Zato pa se njih posestvo ne more prodati ter se podeduje v moškem rodu. To plemenitaško veleposestvanje se imenuje baština ter si ga neplemeniti ne

*) Primerjaj moje: „Soziologische Staatsidee“, 2 natis, str. 60. (Inomost, Wagner.)

smejo pridobiti. Prebivalci baštinskega posestva so baštinikom podložni ter jim morajo tlačaniti. Jezikoslovci si v tem niso edini, kaj naj pomeni beseda baština. Toda ne more biti dvoma, da izvira ime od tod, ker je bilo le plemenitašem dovoljeno na svojih posestvih graditi gradove (bašte). Na neplemenitem posestvu (pronija) se pač ni smelo staviti gradov, utrjenih dvorov.

Vse to so odredbe, ki so vedno in povsod potrebne, da se zdrži vlada nad podvrženim in podrejenim kmetijskim stanom. Kjer je taka organizacija, tam smemo z največjo gotovostjo sklepati na predidčo nasilno zavzetje dežele.

Tudi celo vrsto drugih naprav, podpirajočih to gospodujočo organizacijo, kakršne nahajamo v vseh drugih osvojenih evropskih monarhijah, srečujemo v zakonu cara Dušana in ki nas živo spominjajo na podobne določbe bodisi v germanskih »leges Barbarorum«, bodisi v zakonih Poljske, Češke in v deželah, ki so nastale na razvalinah rimske države (n. pr. Španija). Te podobnosti niso slučajni, temuč edne posledice enakih vzrokov in v našem slučaju je bojna, na dednem, privilegiranim posestvu zgrajena gospodujoča organizacija najzanesljivejši dokaz, da tudi te države, katerih nastanek ni popolnoma v jasni luči v zgodovini, dejansko niso drugače nastale, kakor one druge, o katerih poroča zgodovina zanesljivo, da so jih zavzela tuja bojevita plemena.

Kakor je bil nastanek in razvoj vseh teh vladarskih organizacij stvarno enak, tako so tudi socialni rezultati teh razvojkov ednaki. Zakaj dočim trajajo take gospodujoče organizacije stoletja, ustvarjajo zgodovinsko-politične individualitete, narode in narodnosti ter spajajo najrazličnejše antropološke elemente v narodne ednote, ki se čutijo kot plemena, četudi niso v antropološkem smislu. To čustvo se nareja vsled mnogih socialno-fizičnih činiteljev, od kojih so najmočnejši skupni jezik in vera

LISTEK.

Žena.

Spisal Josip Knaflič.

I.

Kdor te dogodbe ne veruje, ima prav; niti jaz bi je ne verjel, da nisem bil nje osebna priča!

Bili smo trije prijatelji, ki smo študirali na češki univerzi in ki smo se ljubili ko bratje. Čudno je, kako so si najnasprotnnejih značajev ljudje najbolj prijatelji; i v nas treh je bilo to čudno in istotako čudno je bilo, kako smo se seznanili.

Na kaj nenavaden način smo se spoznali. Kadar smo se srečali kje v dvoranih ali arkadah univerzinih, tako med množico dijakov, vsakikrat smo se pozorno spogledali. Da, nekaterikrat smo celo za hip postali in ostro motrili drug drugega obraz. Nismo vedeli, zakaj se tuji tako vpogledavamo, ali v drug drugega kljubujočih očeh, v stisnjenih ustnicah, v nevdanih črtah obrazovih smo videli in čutili nekaj lastnega, enakega...

Enaka usoda je bila, kar smo videli in slutili! Ali takrat tega še nismo znali, niti se zavedali, le neka živa, samolastna moč nas je gnala skupaj, vedno silneja in nepremagljivejša moč. In deževnega novembarskega popoldne — bil je kakor dogovorjen sestanek, ko smo se sešli pred univerzo, — smo začutili vsi trije željan nagon srca. Tedaj smo se naglo približali, podali si roke, sleherni je imenoval svoje ime — ne besede več ni nihče rekel! — in potem smo vsi trije šli k Igorju.

Igor je bil Rus — in o njem in o njegovi ženi Ani vam hočem povedati to zgodbo, katera je tako neverjetna, katere prisegajoči priči pa sva jaz in Tjodo Zmajev, nekdanji makedonski hajduk in zdaj doktor modroslovja!

Igorjeva in Anina preteklost je bila sledeča:

Ko je bil Igor dvajset let star, je prišel na vseučilišče v Moskvo, a po kratki dobi so ga prijeli kot »upornika« in ga odgnali v Sibirijo. Dve leti je poginjal tamkaj v »mrtvaški

hiši«, potem pa je pobegnil. Bežal je skozi neizmerne sibirske gozdove, bežal je preko ljutosovražnih kitajskih dežel, bežal je cela tri leta, boreč se z neizrekljivimi težavami in vedno smrtjo. »Cela moja pot« — tako je rekel — »me je gnala z morišča v morišče, od rablja do rablja«. Naposled je došel v Evropo. Odtod pa je žalostni majki v daljno stepo poslal pismo:

»Tvoj sin te pozdravlja, mati! Smrti je ušel, a življenja več nima. Daj mu življenje, mati! Ti si moje prvo življenje, mati, vseh Rusov velika domovina je moje drugo življenje, sirota Ana je moje tretje življenje. Prvega in drugega mi ne moreš dati, daj mi moje tretje življenje, mati! Daj mi siroto Ano —«

In žalostna majka je iz daljne stepe pisala pismo:

»O moje dete! O moje dete! Tvoj glas sem čula, in moja noč je kakor solnčni dan! V njegovi svetlobi se dvigam in slavim milost Gospodovo, ki je neskončna. Glej, kako raja in poje srečo Anica nevesta! O vzemi jo, lepa je in dobra, zvesto sem va-

rovala tvoje življenje, in troedini, vse-dobrotni Bog in Gospod združi in blagoslovi vajino ljubezen in On daj meni Svoj sveti blagoslov, Amen.«

Do me je Igor šel naproti svoji nevesti, in v bližnji gališki vasi ju je venčal svečenik.

Po poroki sta Idor in Ana še dolgo stala na griču pred cerkvijo in zrla tja na vzhod, kjer je v daljni stepi zlatilo večerno solnce grob mile majke.

Ko smo si postali prijatelji, sva bila z Zmajevem sleherni večer pri Igorju in Ani.

Ti večeri so bili vsakdanji prazniki našega skupnega življenja, ki so nas vedrili in bodrili v težkem delu in trudu, krepčajoči nam duha in srce. Ti večeri so nam bili najdražji in gubiti bi ne mogli niti enega!

Kadar so tulili nad mestom snežni viharji in se stresavala okna, in kadar je v mali gorki sobi tako ljuboprijazno avetila luč in samovar šumljal na mizi, je združeval nas neprijetni domači krog kakor zvesto družino in pozna noč šele nas je ločila...

Ali predvsem je bila ljubezen med Igorjem in Ano, katera je naju z Zmajevem vabila s čarobno silo v njuno družbo in katera je, rekel bi, razžarjala in povzdigala naše prijateljstvo. Čudovita je bila njuna ljubezen! Bila je to ljubezen, katera se ne da izraziti in z ničim ne primerjati, katera pa je prevzela vsakogar, kdor jo je videl. Ni se razodevala na noben način, kakor se razodevajo ljubezni, ali čutili jo je bilo povsod v njuni bližini. Sleherni stvarica v njunem srečnem domovanju je je bila polna in je dihala to ljubezen... Često, kadar sem premišljeval o tej ljubezni, sem si moral priznati, da enakega nisem nikjer videl in nikdar nikjer več ne bom našel enakega, tako mogočnega in prelestnega čustva!

Pa tudi samo človeka, kakor Igor in Ana, sta bila zmožna take ljubezni.

Kakšen duh je živel v Igorju! Kakšna obilica plemenitosti in vzvišenosti! Deset takih moč v vsaki deželi — in s sveta bi izginila krivica.

Ali kaj naj vam povem o Ani? Da hočem govoriti o njej, se mi zdi

Osobito zadnji činitelj stopnjuje »plemsko čustvo« v nasprotju z drugimi »plemenik« z drugačno vero, do takega viška, da se kaže v izbruhih nespravljenega, divjega sovraštva. In to posledico razvika, zgodovinsko-politične individualitete lahko dandanes opazujemo povsod v Evropi. Toda ostanimo za sedaj pri svojem zgledu: Srbih in Hrvatih.

Antropologično je vsako teh plemen mešanica najraznoličnejših etniških elementov; to vemo natanko iz verodostojne zgodovine. Traci, Iliri, Skordiski, Slovani, Avari, Romani, Gotje so prispevali k zgradbi teh »narodnosti«. Stavbo je izvršil zgodovinsko-politični razvoj v dveh ločenih gospodujočih organizacijah v Srbiji in Hrvaški. Na nesrečo je prišla zraven še, da še poostri to itak že usodepolno »narodnostno« nasprotstvo, različenost vere — kar se pač različnost imenuje! — Srbi so pravoslavni in Hrvatje rimsko katoliški. To zadostuje, da se sovraštvo do skrajnosti stopnjuje. Vsakovratne bedastoče se pridružijo, da se ustvari »plemsko« sovraštvo: različno izrekanje istih besedi, različni pismeni jeziki i. dr. In s strahom opazujemo konec zgodovinsko-političnega »kulturnega« razvoja. Srbi in Hrvati se pobijajo z neugasljivim sovraštvom; dve »plemeni« si stojita nasproti in vendar se preta-ka v njih žilah ista, če tudi vsestransko mešana kri ter imajo isti, četudi po narečjih različni jezik. Sociolog stoji pred strašno zagonetko. Kje tiči vzrok te prikazni, ki razburja človeško čustvo? Odgovor ni težak.

Dvojni gospodujoči interesi se pobijata, dve cerkvi se prizadevata okoristiti se s temi gospodujočimi interesi! Pri tem naj se narodi razmesarijo, naj teče kri v potokih — kaj zato?!

Francoski socialisti.

Odkar je profesor Jean Jaurés vodja francoskih socialistov, se sme trdit, da je socialistična stranka edina požrtvovalna in državo vzdržujoča stranka na Francoskem. Jaurés, ki velja dandanes za najboljšega govornika in parlamentarca, je spretno razkrinkal cerkveno politiko, kateri sta morda nevede služila narodna ideja in vojaštvo. Dosedanja francoska ministrstva so si namreč utrjevala svojo moč in ugled s tem, da so pri vsaki priliki pregrevala potrebo maščevanja za izgubo Elzacije in Lotaringije. Na ta način so se podžigale ljudske iluzije v šoli ter se negoval v množilo vojaštvo kot edina nada, da doseže republika maščevanje. Nacionalizma in vojaštva pa se je polastila cerkev, da podkopa republiko.

Jaurés pa je nastopil z odkritimi načeli proticerkvi in militarizmu. Obema je treba izpodnesti temelj. Cerkevni moči s tem, da se ji od-

vzeme šola, militarizmu pa z jasnimi dokazi, da ni v njegovih rokah apas republike, ker je misel na maščevanje iluzorna. V boju zoper cerkveno šolstvo si je že pridobil zaveznike v vladi, posebno v sedanjem ministrskem predsedniku Combesu. Sedaj se je vrgel Jaurés, posebno odkar je podpredsednik francoske zbornice, na propagiranje programa: Pozabimo na maščevanje! O tem je govoril posebno prepričevalno v eni zadnjih sej, ko so nacionalisti predlagali, da se naj dovoli 50.000 frankov za vojni spomenik v Strassburgu. Rekel je: »V istini noče nihče maščevanja. Za republikansko Francijo je le eno maščevanje, t. j. pripomoči Evropi, da ustvari stalni mir ter razvije demokracijo. Dobri patrijotje so le oni, ki pomagajo Franciji priti iz nevarne dvoreznosti in sramotnega hinavstva«. Dočim je rekel Gambetta: »Vedno se mora na maščevanje misliti, nikdar o njem govoriti«, govori Jaurés neprestano o maščevanju, ker hoče Francoze prepričati, da je misel na maščevanje neresnična.

Dne 26. t. m. je zbornica predsedoval prvič Jaurés. To priliko so porabili socialisti, da so stavili pri proračunu naučnega ministrstva predlog, naj se odpove konkordat ter se odpravi budget za kultus. Ministrski predsednik Combes je izjavil, da je prijatelj ločitve cerkve od države, toda ločitev smatra za nemogočo, ker bi prizadajala republiko resne težkoče. Vlada zahteva ohranitev konkordata, ker smatra verske ideje za sedaj za potrebne. Vendar se je oddal predlog, naj vlada vpraša po okrožnici ljudstvo, ali želi ločitev, posebni komisiji. Dasi je tedaj Combes proti ločitvi cerkve od države, ne bo ta zahteva med narodom zapala, ker jo socialisti netijo, temuč je gotovo, da pride za Combesom še radikalnejša vlada.

Hrvaško šolstvo.

Razun že omenjenih resolucij, ki se bodo stavile dne 29. t. m. skupščini hrvaških opozicijskih strank, se nasvetuje v »Obzoru« še sledeči dodatek: Preosnujejo naj se ljudske šole z vzgojnimi, narodnostnimi in praktičnimi cilji. Srednje šole je presnovati v isti smeri. V razlogih se trdi, da današnja ljudska šola ne pripravlja bodočega državljana na razumevanje političnih, gospodarskih in moralnih navodil. Ker pa nima hrvaško kmečko ljudstvo pojma o državnih uredbah, se tudi ne briga za splošni blagor, in opozicija se v svojem boju ne more naslanjati na ljudstvo. Ljudska šola da bi morala mladino seznaniti s temeljnimi pojmi društvene in državne ureditve. — Srednjemu šolstvu se pa očita, da se v teh zavodih mladina ne navdušuje za nauke, si ne utrjuje značajev, temuč si pridobi večinoma le nepotrebnih in hipnih nauk. V srednjih šolah da bi se morala go-

jiti narodna zavest, patriotika čustva in smisel za zdravi socializem. — Nam se ta očitanja zdé vsaj pretirana, in zahteve na ljudske in srednje šole nedosegljive. Od ljudskih in srednjih šol vendar ne moremo zahtevati, da bi dajale socialne politike in trdne — opozicionalce.

Politične vesti.

— Mobilizacija? Vesti o mobilizaciji je razlagati tako, da se bodo posamezni polki pomnožili ter se nastavili v Sandžaku in ob bosanski meji, da se pokaže Turčiji resna potreba končnih reformacij. Dotični polki bodo seveda to zvedeli šele zadnji trenotek. Govori se, da so za takega misijo določeni polki 7., 17. in 27.

— Sladkorni odsek je sprejel v včerajšnji seji zakon o sladkornem davku in zakon o kontingentiranju ter odobril bruselsko konvencijo. V petkovi seji državnega zbora se začne drugo branje o teh treh zakonih.

— K prvemu branju brambne predloge, ki se je začelo v današnji seji, je prijavljenih 86 govornikov, in sicer 45 proti in 43 za. Prvi contragovornik je češki radikalec Zázvorka, ki je napovedal obstrukcijski govor. Prvi pro-govornik je nemški klerikalec Wagner.

— Sprememba prestolonasledništva na Švedskem se je izvršila včeraj. V skupni seji švedskega in norveškega ministrskega sveta je prevzel vlado prestolonaslednik.

— Lynch pomiloščen. Na smrt obsojeni irski poslanec Lynch je pomiloščen v dosmrtno ječo. Splošno pa se pričakuje, da mu bo tudi ta kazen po par letih spregledana.

— Blokada v Venezueli se baje z današnjim dnem odpravi. Ameriški poslanik Bowen je v imenu Venezuele ponudil velesilam kot jamstvo njihovih terjatev 30 odstotkov carinskih dohodkov od Puerto Cabello in La Guayra. Carino bo pobirala mešana komisija, v katero pošlje vsaka interesovanih velesil po enega zastopnika.

— Vstaja v Maroku se je prelevila v navadno ropanje in požiganje. Sultanove čete so oropale in požgale 36 vasi Haynia-Kabilov. Razjarjeni Kabili so napadli sultanu udana plemena, jih pomorili ter zažgali 10 vasi. Pretendent je pred glavnim mestom.

Dnevne vesti.

V Ljubljani, 28. januarja.

— »Naši poslanci pri delu«.

Kadar so volitve, obetajo klerikalci svojim volilcem vse mogoče in nemogoče stvari. Izpolnili še niso nobene svoje obljube in je tudi ne morejo, pa če bi imeli še tako dobro voljo, kajti stranka, ki hoče kaj doseči, mora imeti kaj vpliva in kaj ugleda, naši klerikalci pa nimajo ne enega ne drugega. Ker ničesar ne dosežejo, ker svojim volilcem ni

ničesar ne prinese s Dunaja, skušajo, kakor pravi politični šarlatanje, svoje volitve prevarati. Kakšen humbug so uganjali zadnjič s krošnjarstvom. Kar stoji svet, še ni videl takega švindla. In zdaj so zopet začeli na tak način slepariti. »Slovenec« je one dni bahato poročal, da so klerikalni poslanci pri vojnem ministru »odločno zahtevali«, da se »upoštevajo ljudske želje glede vojaške službe in da se v prvi vrsti pomilosté oni izseljenci, ki so šli iz Avstrije, ne da bi zadostili vojaški službi«. In ponosno je »Slovenec« dostavil: »Minister je obljubil, da bo posebno to zahtevo podpiral«. Ti ljuba katoliško-narodna nedolžnost! Človeku se ti katoliški volilci kar smilijo, ko čita tako gorostasne »farbarije«, tako se mu smilijo, da bi se kar zjokal nad njihovo — naivnostjo. Kako pa je s to stvarjo? Militarizem je za svoje zahteve prisiljen pogajati se z zbornico in prisiljen je, ako hoče dobiti večino v zbornici, da nekaterim zahtevam zbornice ugodí. Stranke se pa tudi dobro zavedajo, da niče sar ne opravi, če se popred ne zedinijo, kaj da bodo zahtevale vse skupaj. Dotični dogovori so se že davno začeli. Naravno je, da bodo pri tem odločevali Čehi, Poljaki in Nemci, ker je teh največ. Seveda so tudi naši klerikalci slišali, kaj se plete in — lej jih, prebrisance — hitro so raztrobili, da oni zahtevajo to, kar nameravajo zahtevati velike stranke. Iz previdnosti niso razodeli, katere »ljudske želje« je Viljem Pfeifer naznanil vojnemu ministru, nego se omejili na to, da so eno samo zabeležili, tisto namreč, ki se skoro gotovo izpolni, ker se zanj zavzemajo Poljaki. To je pomiloščenje izseljencev, ki niso zadostili vojaški dolžnosti. Klerikalci so pri velikih strankah prisluškovali, kaj da bodo zahtevale, zdaj bi pa radi to kot svojo zaslugi prodali. Torej zopet »švindeli«, kakor je pri klerikalcih ob sebi umljivo.

— Ven s »Kikeriki«-om.

Piše se nam: Na nesramni napad lista »Kikeriki« na nas Slovence ni boljšega odgovora, ko »retour« iz vseh javnih lokalov slovenskih. Pričakujemo, da bodo dotični najemniki upoštevali to misel in odstranili ta list iz svojih lokalov. Ostale liste slovenske pa prosimo, da ponatisnejo to misel!

Več zavednih Slovencev.

— C. kr. deželnemu šolskemu svetu ad notam. Naš visoki c. kr. deželni šolski svet je izdal dne 24. decembra 1902 pod št. 4722 ukaz za — po »Slovenec« — nekeke štirikronske »eksercicije«, kjer si bodo letošnje velike počitnice bistrili vsi oni zaostali učitelji svoje možgane, ki se niso mogli naučiti dovolj nemške pedagogike v nemški ljubljanski pripravnici. V to »žehto« bode poklicanih dvajset učiteljev — a nebroj

prostovoljcev. Visokemu c. kr. deželnemu šolskemu svetu pa svetujemo, da ne sme nikakor pozabiti onih 3 — recí pet novomeških patrov, ki poučujejo na tamošnji deški ljudski šoli brez vsake učne skušnje in sposobnosti — v zasmeh vsem obstoječim §§. — Ravno tako mu svetujemo, da posveti tudi v razne kote raznih samostanskih šol, tam bo našel še tudi ono število tako »sposobnih« učnih moči, kakor so novomeški patri — ki bode dosegalo ravno število 5 + 15 = 20. Ustrašiti, oziroma voditi se pa ne sme tu po znanem receptu: Moja moč sega le do samostanskega zidu.

— Oficiozni glasovi o dogodkih v Ricmanjih. V »Edi-

nosti« čitamo: Nedolgo temu smo bili pisali, v kakih zvezah so gospodje okoli »Slovenca«. Sedaj se je že začelo kazati. Ricmanjce napadajo: Židovski »Piccolo«, »pobožna« »Riecreazione«, irredentični »Independente«, novinarski izrodek »Gazzettino«, »pobožni« »Avvenire«, glasi primorskega zistema »Trieste«, oficiozna »Triester Zeitung« — in za vsemi temi je stopil v areno še ljubljanski »Slovenec«. Mi nočemo meritorno odgovarjati na njegova izvajanja, kakor nismo hoteli dosedaj odgovarjati »Slovenčev« lepi družbi iz tabora naših narodnih nasprotnikov. Naša ura še ni došla! A ko pride, takrat bomo drugače govorili. Za danes konstatiramo, da so iz izvajanj »Slovenca« samega razvidna nastopna dejstva: 1. da je bil prestop Ricmanjcev na grško katoliški obred pravilno izveden, v sporazumenju s sv. Stolico, a da je temu nasprotovala naša nemška vlada; 2. da nima tržaški škof nikake jurisdikcije nad Ricmanjci, ampak so Ricmanje pravno pridruženi v zvezo križevske škofije; 3. da naša nemška vlada ni pustila Ricmanjcev administrativno pod oblastnijo unijskega vladike ter da je dala tržaškemu škofu ves svoj aparat, ki naj jih siloma pripravi nazaj pod oblast poslednjega; 4. da ima »in spiritualibus« (to je: oblast za deljenje sv. zakramentov, za sv. mašo, posebno pa za ženitev, krat in pokop, skratka vso svečeniško pastirsko službo) vso jurisdikcijo v Ricmanjih izključno samo unijski vladika Drohobecki; 5. da je križevski unijski vladika Drohobecki prijavil tržaškemu škofu dr. Naglu, da za unijski praznik sv. treh kraljev pošlje v Ricmanje svojega unijskega duhovnika in da je bilo proti temu poslednjemu poslanih v Ricmanje kakih 60 orožnikov in so bili konsignirani vojaki v Trstu; 6. da bodo Ricmanjci še preganjani »zaradi cerkvenega denarja, miloščine, darov itd.« Vse to izhaja iz »Slovenčevih« izvajanj. Kakor se vidi, so ta izvajanja povsem slična onim v »Triester Zeitung«. Mi pa se kar čudimo, kako so si v Ljubljani zamahali oči in ušesa!

vsaka beseda preslaba in prebanalna. Jaz pišem: Ana je bila krepka, ki je vonjala čistost in lepoto — in potem si predstavljate vi ideal žene. In ž njim si predstavljate morda bleščečo, kraljevsko krepko, srca uklanjajočo in češčenje velevajočo; ali pa si predstavljate ono nežno, tihoponižno krepko, ki se vsakomur omili in pred katero ne občutimo plahega spoštovanja kakor pred veličastjo, no ki jo ljubimo in kateri smo vdani, ker je blaga in prijazna... A nobenkrat niste poznali Ane! In bolje je tako; bodete videli, da je bolje! Jaz, ki mi je bilo dano, da sem poznal Ano v njenih čednostih in njeni lepoti, sem pozneje mnogo trpel radi tega...

Igor in Ana sta bila nadvse srečna v svoji ljubezni; in kakor njuna ljubezen, tako je tudi njuna sreča zmagujoče vplivala na Zmajeva in mene. Sebi se ne čudim, kajti jaz sem veroval takrat v vse dobro in lepo in imel sem polno nad in hrepene-nja; ali Zmajev je človek, ki je vse izgubil in ki ničesar več ne pričakuje... In dasi vse taji in zanikava — o Igorjevi in Anini ljubezni in sreči ni črnil ne ene zlobne ali po-

rogljive besede, in naj sem se jaz navduševal zanju do pretiranosti!

Tako je preveval naše večere vedno sveži dih poezije in harmonije; in naša družba je bila vedno prijetna in vedra, zabeča v takih urah življenja nikdar mirujoča trpljenja...

Navadno so pričenjali naši večeri s tem, da je čital Igor iz svojih spisov, kar je dodelal čez dan, in potem smo se razgovarjali o tem. Nikdar ni odpisal spisa, ne da ga je preje z nami premislil in prevdaril, in dasi nas vseh duh ni dosegal njegovega, je on vendar radovoljno vzprejemal naše misli in nasvete. Saj pišem vam, ne sebi — je dejal in nam ustregel.

Besede, ki jih je pisal Igor svojemu rodu, so bile silne in zmogovite. A ni jih govoril le visoki in strogi njegov duh, v njih je vtrpalo tudi Anino milo srce!

Ni mnogo posegala v naše pogovore; pleté je tiho sedela v kotu divana in pozorno poslušala. A kadar smo se mi bojevali s trdimi besedami in so hude obtožbe tirjale in sodile krivičnike... tedaj je zabliščalo nakrat rosnov v njenih toplih

očeh in sklenivša roke je zaprosila: »Ne tako... Ne! To boli! Igor takole zapiši...« In potem je bila njena beseda talizman, s čegar čarom je Igor odpiral človeška srca.

Med razgovori smo pili čaj iz samovara in z Igorjem sva pušila lahke smodke. (Zmajev ni bil kadilec)

Tako so nam prijazno potekali večeri...

Kadar pa je Ana zgodaj odšla spat in smo mi trije ostali sami v prednji sobi, potem se je nekaterikrat zgodilo, da ni nihče govoril več besede... Tedaj smo si sedeli nemo nasproti, z mrkoresnimi, kakor okamenelimi obrazi, po cele ure in nihče se ni ganil, le včasih se je oko turbožno zatopilo v oko... dokler Zmajev zdajci ni planil k steni, zgrabil cigulko in ob njej s pritajenim, divjerazburjenim glasom zapel hajduško pesem!

Sem od večnosvobodnih alp je oril vihar in stresal zidove.

... na tleh je ležala cigulka.

Bledi plamen svetilke je obseval mrko sklonjene glave izgancev.

*) Bolgarske narodne gošli.

Žrtev razmer.

(Zapiski kranjskega kaplana.)

XVIII.

Posojilnica v X-u, ki jo je ustanovil kaplan Janez, je bila popolnoma v njegovih in mojih rokah. Osnovana je bila na podlagi neomejenega jamstva, toda člani niti pojma niso imeli, kaj da to pomeni in da z vsem svojim imetjem jamčijo za posojilnične obveznosti. Člani sploh niso imeli vpogleda v posojilnično stanje in nobenemu iz njih se niti sanjalo ni, da bi kaplanu Janezu in meni na prste gledal.

Redni kaplanski dohodki so pa jako skromni in če hoče kaplan ž njimi izhajati pošteno in brez dolga, mora živeti kakor samotar in varčevati kakor občinski ubožec. Za to pa nisva ne kaplan Janez ne jaz imela talenta. Soglašala sva popolnoma v tem oziru, da je najlepše nič delati pa dobro živeti. To je bil najin ideal in pri takem mišljenju je naravno, da sva drug iz drugega nora delala, kadar je kateri izmed nora ljudem slikal rajске sladkosti, ki nas čakajo »na onem svetu«.

Kadar pa sva bila v denarnih stiskah, sva si v posojilnici lepo dovolila

posojilo in napravila menico. In pomagano nama je bilo za nekaj mesecev. Drugi pot sva zopet »puščala« konsumu, kjer sva bila seveda tudi neomejena gospodarja. V konsumu sva si posebno na ta način pomagala, da sva od kakega žida nakupila slabega blaga po najnižji ceni, račun pa si dala napraviti jako visok. Spominjam se, da sva nekoč naročila za 200 gld. blaga a s pogojem, da se v račun postavi 800 gld. Tako sva napravila 600 gld. dobička in si ga po bratovsko delila. Ljudje so sicer godrnjali, da je blago slabo in odborniki so se čudili, kako da sva ga mogla tako preplačati, a kaplan Janez je znal te kritike imenitno potolažiti.

— »Kaj ne veste, kako so gospod dr. Krak onikrat govorili« — je dejal odbornikom — »ko smo imeli shod? Rekli so, da vsaka nova stvar ima svoje otroče bolezní, tudi konsum. Taka otročja bolezen je tudi ta slučaj. Jaz in moj tovariš sva duhovnika in ne kramarja; midva se še ne spoznavata na trgovino tako, kakor kak iznučen trgovec, a najin stan Vam jamči, da delava nesebično, da skrbiva samo za Vaš blagor, za srečo našega dobrega

— **Repertoire slovenskega gledališča.** Jutri zvečer se v priporočeni četrti in zadnji v sezoni velika Kovačovičeva opera »Pso-glavci«, ki je dosegla vsled svoje izvrstne in pravilne vprizoritve tudi na našem odru sijajen uspeh. Vse uloge so kakor doslej v rokah naših prvih solistov ter imajo glavne uloge g. Vlček, gospa Hanusova-Svobodova, g. Král in g. Aschenbrenner. Ker se pripravlja za početek februarja nova opera »Hoffmannove pripovedke«, se morajo »Pso-glavci« po jutrišnji predstavi odstaviti z repertoarja. Zato opozarjamo vnovič občinstvo, naj ne za mudi prilike, seznaniti se s tem znamenitim opernim delom bratov Čehov. — V soboto je dramska noviteta: »Poskusni kandidati«.

— **Slovensko gledališče.** Dr. Jos. Štolbe veselo igra »Morska deklica« je sicer češko dramsko delo, a francoskega duha in francoske tehnike. Slovenskega ni na njej ničesar razen jezika. Takih podjetnih filistov, ki bi radi skakali preko zakonskih ojníc, kakršni so Fajdiga, Kavčič in Smrekar, ima končno vsak narod, in »morska deklica« v Ostende more živeti tudi v Opatiji, Trouvillu, Scillyu ali v Jalti. Na teh značajih ni nič tipičnega; le igralcem je dano, da jih opremijo s posameznimi lokalnimi toni, a mednarodnega bistva vendar ne morejo prikriti. Prav to pa daje te vrste igram veliko gledališko vrednost. Tako se je tudi nam zdelo sinoči, da gledamo doživljaje treh pristnih Ljubljancev donjuanskih namér, a brez donjuanske sreče. Igra je prav dobro lokalizirana in je zatorej ugajala tembolje. Občinstvo ni prišlo iz smeha ter se ves čas izredno dobro zabavalo. Lahko rečemo, da že dolgo ni imela nobena češka igra tako popolnega uspeha, kakor »Morska deklica«. Igralo se je skoraj vseskozi izvrstno. Triperesna deteljica komikov: gg. Lier, Verovšek in Boleška so vršili svoje uloge z navdušenjem in veselo živahnostjo. Gosp. Lier je bil ves večer na višku svojega znanja: izborni je bil v jedilnici letovišarskega parnika, ko razklada tovarišim svoje lahkoživske nakane, izvrsten kot Milenin »mož v vsej spoštljivosti« in končno kot obupan skesanec ob svoji ljubosumni zakonski polovici. »Fajdiga« priste-vamo k najboljšim Lierovim ulogam. Pohvaliti pa je tudi še posebej njegovo izvrstno režijo. Prav imenitna tovariša sta bila g. Lieru g. Verovšek in g. Boleška, ki sta se kosala v pristni komiki. G. Boleška je bil živ in agilen kakor živo srebro, g. Verovšek pa je deloval s svojo mimiko ter z imenitnimi lokalizmi in ekstempori, da je vzbujal cele salve smeha. Uloga »morske deklice« je subretna, a gđ. Rückova jo je igrala z vero in temperamentom, pa tudi s koketno eleganco, da je vstrezala v vsakem oziru docela. V nekaterih prizorih I. in II. dejanja je bila naravnost izvrstna. Dokazala je iznova, da je poleg ljubimskega polja zanjo odprto še mnogo strok,

v katerih zaa in more dosežati najlepše uspehe. Prav dobra Fajdigova je bila gospa Danilova ter je III. dejanju s svojo strastno ljubosumnostjo bistveno pripomogla do zmage. Ensemble prizori so se vršili prav gladko, le g. Osterc je motil s svojim slabotnim glasom. V manjših ulogah so ustvarili najrazličnejše izvrstne tipe gg. Dobrovolny, Dragutinovič s svojimi »hčerkami«, Lovšin, Perdano, Danilo, Molek in Nučič ter dame gospa Dobrovolna in gospa Dragutinovičeva. Presenetil nas je edino neugodno g. Hašler, ki ali ni znal svoje uloge ali pa meni, da bode z bagateliziranjem manjših ulog pokazal svojo zmožnost za velike. Gledališče je bilo dobro obiskano ter smo uverjeni, da »Morska deklica« še večkrat napolni hišo. Dr. Y.

— **Predavanje o motorjih,** nadaljuje ravnatelj umetne obrtne šole g. Ivan Šubic, v četrtek dne 29. t. m. v Zatiškem dvorcu (Stari trg). Predavanje je vezelamivo in se bode nadaljevalo vsak četrtek od 8.—9. ure zvečer skoz dobo 6—8 tednov. V nadaljevalnih večerih pride na vrsto poleg električnega motorja plinov motor in končno parni stroj. Vsi, kateri se zanimajo za motorje in njih sestavo se vabijo k udeležbi predavanj.

— **Umrli.** V Ljubljani sta umrla uradnik mestne hranilnice g. Evgen Sušnik in soproga vadišnega učitelja gospa Berta Janežič. — V Spodnji Šiški je umrl grof Emanuel Lichtenberg.

— **Zaročil** se je Fran Urbančič, lesni trgovec v Knežaku na Pivki, z gosp. Franiko Štritar iz Loža pri Staremtrgu.

— **Izžrebani porotniki.** Za prihodnje zasedanje ljubljanskega porotnega sodišča, ki se začne dne 2. marca, so bili izžrebani kot porotniki gg. I. Adamič v Kamniku, I. Bulovec v Radovljici, Fr. Čuden v Ljubljani, Jos. Chianetta v Landolu, L. Ditrich v Postojni, I. Demšar v Železnikih, Fran Demšar v Črešnjici, Rud. Drinovec v Kranju, Fr. Dolenc v Planini, I. Engelsberger v Trzinu, I. Fajdiga v Kamniku, V. Golob v Ljubljani, I. Gruden na Jeličjem vrhu, A. Jeglič v Trzinu, I. Jalen v Ratečah, Fr. Jarc v Medvodah, K. Kauschegg, Ed. Kavčič in Rob. Kollmann v Ljubljani, Fr. Košmely v Železnikih, J. Krašovec na Savi, I. Kunstelj na Vrhniki, A. Lavrenčič v Ljubljani, I. Lenassi v Planini, I. Mali v Škofji Loki, I. Pleiweis, E. Predovič in A. Presker v Ljubljani, Greg. Pikel v Postojni, I. Peternel na Bledu, And. Rovnan na Colu, Mat. Sršen v Skarjuči, F. Starč v Kolovcu, A. Strazišar na Rakeku, Fr. Šibar v Selcah in V. Vilfan v Trzinu. Namestniki so gg. A. Drganc, I. Koman, A. Požlep, B. Schmelzer, F. Toman, P. Velkavrh, I. Wider, H. Zirkelbach in K. Žužek, vsi v Ljubljani.

— **Občni zbor „Pravnika“** z dne 26. t. m. je imenoval g. sodnega tajnika Ivana Kavčnika v Ljubljani na predlog odborov, v priznanje njegovih velikih in izrednih zaslug za slovensko pravno literaturo in za društvo »Pravnik«, svojim prvim častnim članom. Načelnik nadsvetnik dr. Ferjančič je v svojem otvoritvenem govoru jednako kakor tajnik dr. Foerster v svojem letnem poročilu moral naglašati, da zahvalja društvu delovanju

g. tajnika Kavčnika, kateri je uredil izbornim načinom slovenski »izvršni red«, ki ga je izdalo društvo lani, knjigo s katero se more ponašati društvo in katere se mora veseliti vsak pravnik. G. Kavčnik je pa podaril njemu namenjeni honorar 1000 K društvu v namen, da služi podarjena svota kot fond, iz katerega se naj nagradi dobre pravniške spise, pomnoži knjižnico in izdaje daljne slovenske zakonike. Kot tolmač odborovega predloga je povdarjal g. dr. Pirc še daljne zasluge, ki si jih je stekel g. Kavčnik v prid pravni literaturi kot pisatelj in pa njegove zasluge za javna poljudna predavanja, ki so se lani v Ljubljani po inicijativi »Pravnika« s pomočjo Slovenske Matic« in društva »Kranjskih zdravnikov« vršila. Imenovanje g. Kavčnika častnim članom je občni zbor kot zaslužno živo aklamiral. Iz poročila tajnikovega povzamemo še, da je društvo izdajalo lani svoj mesečnik »Slovenski Pravnik« kot XVIII. letnik pod vzornim uredništvom dr. Danila Majarona. Med pisatelji nahajajo se Henrik Sturm, dr. Fran Mohorčič, Karol Wenger, dr. Ivan Robida, dr. Ivan Zmavec, dr. Stanko Lapajne, dr. Karol Kadlec, dr. Konrad Vodusek, Fran Milčinski, dr. Danilo Majaron, Peter pl. Radics i. dr. Članov je štelo društvo 146, naročnikov pa še posebej 141. Blagajnik dr. Švigelj je poročal o blagajniškem stanju, dohodkov je bilo 5395 K 53 h izdatkov pa 4916 K 73 h, torej prebitka 478 K 80 h. Društveno premoženje, obstoječe zvečne iz zaloge izvrš. reda, izkazuje 4128 K 88 h. Pri volitvah je bil vnovič izvoljen ves bivši odbor, obstoječ iz načelnika dr. Ferjančiča, podnačelnika dr. Majarona, tajnika dr. Foersterja, blagajnika dr. Švigelja, knjižničarja Kavčnika in odbornikov svetnika Wengerja in dr. Pirc in tajnika Milčinskega. Vnanimi odborniki se je izvolilo seks. svetnika v just. minist. na Dunaju dr. Janko Ravnika, odvetnika dr. Hrašovec v Celju in odvetnika dr. Zuccona v Pulju. Revizorja sta dr. Fran Munda in svetnik Julij Polec. Izmed več posameznih predlogov omenjamo, da se bo na predlog dr. Trillerja in tajnika Kavčnika pričelo v postnem času z rednimi 14 dnevnimi pravnimiškimi večeri.

— **Glas iz občinstva.** Piše se nam: Skoraj po celem mestu se je zadnji sneg pospravil in stran speljal, samo za Vodmat se živa duša ne zmeni. Posebno v Jenkovih ulicah bi bilo jako na mestu, da bi se tej želji davkoplačevalcev ustreglo, ker vso nesnago, kar se je nahaja na Martinovi cesti, prinese voda v te ulice.

— **Več davkoplačevalcev.** — **Umrli** je v Vuhredu pri Mariboru dne 26. t. m. veleposestnik g. Ivan Pahernik v starosti 58 let. Pokojnik je bil najbogatejši mož v svojem okraju in njegova darežljivost in gostoljubnost je bila znana daleč naokrog. Bil je častni meščan domače občine, nadalje pa tudi skoraj vseh sosednjih občin, kakor Janzevega vrha, Ribnice, sv. Antona, Lembaha itd. Naj v miru počiva!

— **Redni občni zbor zadruge brivcev, frizerjev in lasničarjev v Ljubljani** se bode vršil v četrtek dne 29. t. m. zvečer ob pol 9 uri v gostilni Auerjevih dedičev Wolfve ulice 12. Dnevni red: 1. Poročila načelstva. 2. Čitanje zapisnika zadnjega občnega zbora. 3. Poročilo blagajnika o zadružni blagajni, o blagajni zadružnega skladišča in o blagajni mojstrske bolnišne blagajne. 4. Poročilo računskih preglednikov. 5. Raznosterosti.

— **Čitalnica v Planini** priredi v soboto 31. t. m. društveno veselico s kotiljonom in šaljujo pošto. Svirala bo postojnska godba. Vstop bo dovoljen samo povabljenim. V planinski

čitalnici so se razmere zadnji čas znatno izboljšale in je sedaj upati, da se razvije živahnejše življenje. Zaradi zanimivosti omenjamo, da se je društvo zopet naročilo na »Slov. Narod«, ki doslej nekaj let vsled pritiska posamične osebe ni smel v čitalnico prihajati.

— **Tamburaško društvo „Sloga“ v Dol. Legatu** priredi dne 1. februarja v gornjih prostorih gostilne g. Fr. Hodnika v Dolnem Legatu plesni venček.

— **Iz Gradca** se nam poroča: Zabavni večer priredi izvenakademna podružnica sv. Cirila in Metoda s sodelovanjem tamburaškega zbora društva »Naprejš« v pondeljek, dne 2. februarja. Lokal: Steinfelder Bierhalle.

— **Izpred sodišča.** Kazenske obravnave pred tukajšnjem deželnom sodiščem: 1.) V 15 mesečno je bil obsojen že opetovano kaznovani Alojzij Čulk, čevljar in rudar iz Ojstrske vasi pri Vranskem, ker je Janezu Brišniku vzel iz zaklenjene sobe smodk v vrednosti nad 10 K in dvojce računskih knjig, jedno od teh je iz zlobnosti zažgal, med tem ko je drugo izročil nekemu uslužbencu, da bi ta na gospodarjevo škodo obračune falsifikoval, kar se pa le vsled tega ni zgodilo, ker so orožniki pravočasno knjižico zasledili in mu jo odvzeli. Čulk je pa tudi pričetkom meseca decembra s silo odprl v Šmartnem cerkveno pušico in iz nje pobral ves drobiž v približnem znesku 16 kron 20 vin. Obdolženec je znan delomržeč, ki se vedno potepa in le od beračenja in tatvin živi. — 2.) Jože Vidic po domače Martinov, posestnika sin v Lescah je dne 7. decembra m. l. vsled prejšnjega prepira z remelnim udaril posestnika Jožefa Kundiča po glavi in po levi roki tako, da mu je zlomil na levi podkolenici kost in je bil vsled tega obsojen na 4 mesece težke ječe. — 3.) Janez Medja po domače Potočkarjev pastir pri svojem sorodniku Janezu Medja st. v Nemškemrovu je v 4 kratnem presledku izmaknil gotovine v skupnem znesku 25 K in je bil vsled tega obsojen na 4 mesece težke ječe. — 4.) Janez Ferjan in Janez Habič oba posestnika, prvi iz Volavej, drugi iz Javorja sta bila oproščena od zatožbe, da sta z denarnimi sredstvi pripomogla, da je 17 let stari France Kavšek pred vojaškim naborem odpotoval v Ameriko; pri razpravi se je namreč po pismih, katera je pisal Kavšek iz Amerike svoji materi dognalo, da se on ne namerava odtegniti vojaški dolžnosti ker ga ta stan veseli, in da se pravočasno domu vrne, če se med tem njegova mati, ki je vdova, vnovič ne omoži.

— **V Ameriko** se je odpeljalo danes ponoči z južnega kolodvora 36 hrvatskih in 19 kranjskih izseljencev.

— **„Kopati se je hotel.“** Na ponedeljsko našo notico pod tem zaglavjem nam poroča gosp. Avgust Perko, da ni skočil v Gruberjev kanal, nego da je ponesrečil, ko je lovil svoj klobuk, ki mu ga je veter odnesel.

— **Tatvina.** Jožefi Račičevi, delavki v tabačni tovarni je bila ukradena srebrna remontoar ura.

— **Društvena godba** priredi v četrtek, dne 29. t. m. ob 9. uri zvečer koncert v »Narodni kavarni«. Vstopnina prosta.

— **Za kratek čas.** Katehet, (ki je govoril na dolgo in na široko, da se morejo storjene krivice odpustiti in kdor je bil udarjen na desno lice, naj napadalcu ponudi še levo): No, Pepček, če bi te kdo udaril po desnem licu, kaj bi storil? Pepček: Jaz bi ga pa po levem.

— **Najnovejša novica.** Samomora kneza. V svojem gradu blizu Frankobroda so našli ustreljenega kneza Stolberga. Še preden so ga pokopali, ustrelil se je tudi njegov edini sin. Knez Stolberg je bil član pruske gosposke zbornice. — Požar v norišnici — 52 mrtvih. Pri Londonu je zgorela norišnica. V plamenu je ostalo 52 žensk. — Demonstracije brezdelnih so se uprizorile v Pragi. Na stotine brezdelnih so se valile po ulicah med klicanjem: »Dajte nam dela in kruha!« — V škofiji Poreč-Pulj je sedaj izpraznjenih 12 kanonikov. 34 župnij in 12 kaplanij. Škof Flapp noče nastaviti slovenskih duhovnikov, da jih lahko vsak čas premešča. Verski zaklad ima od tega na leto 600.000 kron dobička. — 50 let v Sibiriji Ruski car je ravnokar pomilostil bivšega dvornega častnika Nazimova, ki je preživel v prognanstvu po nedolžnem 50 let ter je sedaj 76 let star. — Z otrokom krmila svinje. V Dippersdorfu pri Lincu je tesarjeva žena Meyerhofer umorila in razsekala svojega, pred poroko spočetega otroka ter ga dala svinjam. — Kuga je začela razsajati v Durbanu. Ljudje beže trémoma iz mesta.

— **Dama s kamelijami.** Prava heroinja drami »Dama s kamelijami« zvala se je Alfonzina Plessi. Ona je bila rojena leta 1823 v Parizu. Njena elegantna toileta, ekscentrični obraz življenja in brezmerna lahkomijselnost, vstric z veliko dobroto in blagodelnostjo, raznesli so skoraj glas o njej čez meje francoske domovine. Čestokrat in mnogo se je pisalo o njej v časnikih; mnogo pesnikov in umetnikov navduševali sta njena izredna krasota in privlačna sila. Nosila je ona vedno na svojih prsih belo kamelijo, zaradi česar so jo skoraj vedno nazivali »Dama s kamelijami.« Aleksander Dumas seznanil se je z njo v letu 1844 na nekem supeju, ter je pridal iz svojih navad nekoliko črt značaju Armandu Duval-u. »Dama s kamelijami« je ljubila pisatelja te drame, nazvali jo dramo njej v spomin, no on, to je A. Dumas, ni bil njen Armand. To nalogo igral je v njenem življenju mladi grof de Perigor, po značaju melanholik, ki se je sprl z vsemi svojimi rodstveniki zaradi prekrasne Alfonzine Plessi, ter se končno i oženil z njo. No žal, njega sreča ni bila dolgotrajna, kajti po preteku jednega leta jo je zavrzel, in tega gorja mlada žena ni pretrpela. Umrla je šele 23 let stara, ter je bila pokopana na Montmartskem pokopališču v Parizu.

— **Sodni predsednik med obravnavo zaspal.** Pred tretjo pariško kazensko zbornico se je pripetil pretečeni teden nenavaden slučaj. Obravnavala se je malo zanimiva zadeva, a ko je še začel najdolgečasnejši pariški odvetnik govoriti s tihim monotonim glasom svoj brezkončni zagovor, naslonil se je predsednik nazaj na stol, zatisnil malo oči, kakor bi verno poslušal. Toda, ko je zagovornik skončal svoj govor ter predlagal milostno sodbo, nastala je po dvorani mučna tišina. Predsednik je namreč ostal nepremično nazaj naslonjen. Ostali sodniki so bili v hudi zadregi. Eden votantov je začel vedno glasneje poklašavati, dokler ni predsednik spregledal. Začel si je menciati oči ter se debelo ozirati, kajti ni se spoznal v tej situaciji. Ko pa se je povsem zdrnil, je naznanil, da prekine razpravo ter je majestetično odkorakal v posvetovalno dvorano.

Telefonska in brzojavna poročila.

Dunaj 28. januarja. V današnji seji poslanske zbornice je vlada predložila nagodbene predloge. Finančni minister Böhm-Bawerk je imel kratek govor, v katerem je prosil, naj se zakon o konvenciji državnega dolga čim prej reši. Tudi je trdil, da je ta zakon moralne in materialne koristi za cislitvansko. Potem se je začelo prvo branje brambne predloge. Glavna bitka glede te predloge se bo bila v odseku. Doslej so govorili Zázvorka, Wagner, Klofáč in Kramář. Zbornica hoče prvo branje še danes dokončati.

Dunaj 28. januarja. »Wiener Zeitung« naznanja, da je cesar kot načelnik cesarske hiše za ukazal suspendirati vse časti in pravice, ki gredo ubegli saksonski prestolonaslednici Lujizi kot rojeni avstrijski nadvojvodinji. Ako bi se izrekla ločitev njenega zakona, ji cesar prepoveduje, sprejeti zopet prejšnje svoje ime in se imenovati nadvojvodinjo. Tudi ji je vzeto imenovanje »cesarska in kraljeva visokost« in ji je prepovedano rabiti grb nadvojvodski in druge embleme. — Ta cesarjeva odločba vzbuja nepopisno senzacijo, ker je s tem princezinja Lujiza pahnjena iz habsburške rodbine. Princezinja je o tej odredbi že obveščena. Kakor se čuje, hočeta ona in Gron prestopiti k protestantski cerkvi.

Dunaj 28. januarja. Cesar je danes sankcioniral zakon o uredbi učiteljskih plač na Češkem.

Berolin 28. januarja. »Vorwärts« naznanja, da se Kruppova afera spravi v parlamentu na razgovor, in sicer v zvezi z osebo nemškega cesarja.

Rim 28. januarja. »Osservatore Romano« prijavlja govor, ki ga je papež imel dne 24. t. m., ko so se mu poklonili rimski patriciji. Ta govor je važen, ker se je papež izrekel proti temu, da bi se odpravile predprave posamičnih stanov in proti načelu o enakosti vseh ljudi.

ljudstva. Ko bi v konsumu nastavili kakega izučnega poslovodjo, bi ta blago gotovo bolje poznal, a gotovo je tudi, da bi nas na vseh koncih in krajih goljufal. In zato mislim, da je najbolje, če ostaneva jaz in moj tovariš še naprej pri zadruzi. Seveda, če nama ne zaupate, pa kar povejte, saj se prav rada umakneva, kajti konsum nama provzroča samo dela, skrbi in žrtev, dobička pa od njega nimava nič.

Oj, ko bi bil kdo videl te dobre in neumne ljudi, kako so naju prosili za zamero in naju rotili, naj jih ne zapustiva, naj ostaneva še nadalje pri konsumu. Seveda sva se dala preprosti in zaupnim ljudem izkazala veliko milost, da sva jih še nadalje skubila, kolikor se je dalo, in vedno dogovorno, z združenimi močmi, da bi se v slučaju kake nesreče ne mogel drug na drugega izgovarjati.

Vesti nama ni težilo, saj sva vedela, kako marsikateri tovariš dela, da pride do denarja. Ta zida cerkev, drugi kupi stare orglje in jih zaračuna kot

novi, tretji »nabira« za papeža, za misijone, za duše v vicah itd. itd.

Denarne zadrege so bile torej redke. Pač pa sem prišel kmalu v drugo zadrego. Gospa Helena je dobila dokaz, da imam ljubavno razmerje z Ančko Belinovo. Zasledovala je naju po najetih ženskah in ena izmed teh je Ančko in mene vjela, ko sva se neki dan v Ančkinem stanovanju objemala in poljubovala.

In treščilo je! Gospa Helena je mislila, kar misli vsaka ženska, da se nje ni mogoče naveličati. Ko bi bila vsaka ženska resnično to, kar sama misli da je, bi bil ta svet pravi raj: ali kaj, ko ni tako, in ko pride pri vsakem človeku ura, ko spozna napake svoje izvoljenke. Če je oženjen, prou-zroče otroci in pa navada ter oziri na svet, da se uda v svojo usodo. Ljubavno razmerje pa dobi s takim spoznanjem smrtni udarec. Zakon je pogodba, ki se težko raztrga, ali ljubezen nima z zakonom ničesar opraviti. Oženi se človek enkrat, morda

tudi dvakrat, zaljubi se pa lahko petdesetkrat.

Vse sovraštvo gospe Helene se je osredotočilo na Belinovo Ančko. Ženske so pač silno maščevalne. Gospa Helena bi bila Ančko najraje kar ugonobila in tudi meni je grozila, da se mi osveti tako, da bom pomnil vse svoje življenje.

Tudi to pot je zmagala gospa Helena s svojo enerzijsko. Pripravila je Belino od tega, da se je odločil zapustiti X. in se preseliti v nekaj ur oddaljeni večji kraj P. Ančka sicer ni šla rada, a morala se je udati. Belinovo hišico je kupil soprog gospe Helene, a predno se je ta kupčija sklenila, sem Belinu izposloval pri posojilnici še razmeroma prav znatno posojilo, katerega seveda nikdar ni vrnil.

Z Ančko sva se potem nekaj časa shajala v P-u ali ločitev je le imela svoj vpliv na naju. Sestanki so postajali redkejši, dokler niso končno popolnoma prenehali. Jaz sem bil dobil drugo ljubico, Ančka pa je v P-u bila ondotežnega kaplana.

Borzna poročila.
Ljubljanska
„Kreditna banka“ v Ljubljani.
Uradni kurzi dunaj. borse 28. januarja 1903.

Maloboni papirji.	Dinar	Blago
4 3/4% majava renta	100 85	101 05
4 1/2% srebrna renta	100 85	101 05
4 1/2% avstr. krona renta	101 90	102 10
4 1/2% zlat	121 20	121 40
4 1/2% ogrska krona	99 85	100 05
4 1/2% zlat	121 15	121 35
4 1/2% posojilo dežele Kranjske	98 25	—
4 1/2% posojilo mesta Spiljeta	99 75	100 75
4 1/2% bos. herc. žel. pos. 1902	101	101 70
4 1/2% češka dež. banka k. o.	99 50	100 50
4 1/2% zast. pis. gal. d. hip. b.	100 45	101 45
4 1/2% zast. pis. Innerst. hr.	107 25	108 25
4 1/2% zast. pis. o. gr. centr.	100 75	101 75
4 1/2% deželne hranilnice	100 75	101 75
4 1/2% zast. pis. ogr. hip. b.	101	102
4 1/2% obl. ogr. lokalne železnice d. dr.	100	100 50
4 1/2% češke ind. banke	99 25	100 25
4 1/2% prior. Trst-Poreč lok. žel.	98	99
4 1/2% dolenskih železnic	99 50	100 50
3 1/2% juž. žel. kup. 1/2 1/2	307	309
4 1/2% av. pos. za žel. p. o.	100	—

Srečke.

Srečke od leta 1854	180	190
„ 1860/1	249	253
„ 1864	249	253
„ tizske	161 20	163 20
„ zemlj. kred. i. emisije	268	272
„ II.	267 25	268 25
„ ogrske hip. banke	284	290
„ srbske a. frs. 100	88 35	90 35
„ turske	122 50	123 50
„ srečke	19 35	20 35

Basilika.

Kreditne	435	438
Inomoške	83	87
Krakovske	75	78
Ljubljanske	73	78
Avstr. rud. križa	55 75	56 75
Ogr.	28 25	29 25
Rudolfove	73	77
Salburške	74	78
Dunajske kom.	436	441

Dežele.

Južne železnice	56 50	57 50
Državne železnice	703 50	704 50
Avstro-ogrsk. bančne del.	1565	1575
Avstr. kreditne banke	709 50	710 50
Ogrske	754 75	755 75
Živnostenske	257	258
Prekogop v Mostu (Brux)	712	714
Alpske montan	402	403
Praške želez. ind. dr.	1665	1675
Rima-Muranyi	498	499
Trboveljske prem. družbe	399	402
Avstr. orožne tov. družbe	350	354
Češke sladkorne družbe	168	172

Valute.

C. kr. cekin	11 33	11 37
20 franki	19 07	19 09
20 marke	23 42	23 49
Sovereigns	23 96	24 02
Marke	117 15	117 35
Laški bankovci	95 50	95 70
Rubli	252 75	253 75

Deželno gledališče v Ljubljani.
Štev. 65. Dr. pr. 1903.

V četrtek, 29. januarja 1903.
Neva opera! Neva opera!
Četrto na slovenskem odru:
Psoglavci.

Velika opera v treh dejanjih in šestih slikah.
Po romanu Al. Jiráska spisal K. Šipek. Godbo
složil Karol Kovačovic. Kapelnik H. Benisek.
Režiser E. Aschenbrenner.

Prihodnja predstava bo v soboto, dne
31. januarja: „Poskusni kandidat“.

Umrli so v Ljubljani:

Dne 24. januarja: Amalija Hvatal, uradnega sluga hči, 9 mes., Sturmi pot št. 8, želodčni katar. — Marija Riedl pl. Raitenfels, zasebnica, 82 let, Florjanske ulice št. 7, ostarelost.

Dne 25. januarja: Anton Nachtigal, stavb. polirja sin, 2 leti, Rimska cesta št. 28, pljučnica. — Jera Robida, kuharica, 63 let, Mestni trg št. 10, otrpnenje srca. — Fran Stenovec, sodar, 78 let, Radeškega cesta št. 11, ostarelost. — Rudolf Marbol, četovodja v 27. brambovskem polku, 25 let, Domobranska cesta št. 2, se je ustrelil.

V deželni bolnici:

Dne 19. januarja: Fran Rozman, dijak, 13 let, vnetje možganske mreže.

Dne 25. januarja: Fran Golob, dninar, 52 let, jetika.

V hiralnici:

Dne 24. januarja: Ivan Gherbaz, šolski sluga, 64 let, ostarelost. — Marjeta Terček, gostija, 68 let, ostarelost.

V otroški bolnici:

Dne 26. januarja: Fran Marinič, de-lavčev sin, 1 1/2 leta, vnetje mžg. mreže.

Meteorologično poročilo.
Višina nad morjem 306 2. Srednji zračni tlak 738 0 mm.

Jan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm	Temperatura v C	Vetrovi	Nebo
27.	9. zv.	746 5	— 4 6	sl. jzhod	jasno
28.	7. zv.	744 7	— 7 7	sl. svzhod	megla
	2. pop.	742 2	+ 15	sl. jvzhod	jasno

Srednja večerajšnja temperatura — 5 5°, normale: — 2 0°. Mokrina v 24 urah: 0 0 mm.

Zaradi bolezni lastnika se prodaja iz preste roke
hiša
blizu Ljubljane, v kateri se nahajata 2 dobro upeljani obrti.
Kje? pove upravništvo „Slovenskega Naroda“.

Varuj svoje žene!
Za vsako rodbino najvažnejšo krujivo v otroških zadevah s čes tisoč salvanični pismi pošilja diskretno za 90 vin. v avstr. snankah gospa A. Kampa, Berlin S. W. 220 Lindenstrasse 47.

Zahvala in priporočilo.
Gospodu lekarju c. (2910—10) **Gabrijelu Piccoli** v Ljubljani.

Čutim se v jako prijetnem položaju, da Vam morem podati najboljšo izpričevalo o vplivu Vaše **želodčne tinkture**. Došlo let sem trpel želodčne bolečine, katerih me je rešilo edino Vaše izborno sredstvo, in še danes, po malodane 12 letnem uporabljanju, sežem vselej z najboljšim vspehom po Piccoli-jevi želodčni tinkturi, kakor hitro čutim kako nerednost v svojem želodcu.

Burgwald pri Mariboru, 28. julija 1902.
Fran Kraner vodja vinčarske šole.

Svetovnoslavna ustna voda.
Dobiva se povsod. (231—2)

Pri parni žagi v Dol. Logatci
išče se za takoj spreten in dober **brusač.**

Plača po dogovoru. — Pismene ponudbe je nasloviti: Parna žaga v Dol. Logatci. (240—3)

Iščemo (224—3)
agenta
za prodajo našega žganja v Ljubljani in kranjski deželi s provizijo.

Graščina Hijacintjevo
v Krapini (na Hrvaškem).

GRAND PRIX
Pariška svetovna razstava 1900.

Eau de Toilette
DU DOCTEUR PIERRE
DE LA FACULTE DE MEDICINE DE PARIS

Svetovnoslavna ustna voda.
Dobiva se povsod. (231—2)

Vabilo (261—1)
na **prvi plesni venček**
katerega priredé **dimnikarski pomočniki**
v soboto, 31. januarja 1903
v gostilni „Pri raku“
Krakovski nasip št. 4.

Godba: Tamburaški klub „Triglav“.

Vstopnina 40 vinarjev.
K mnogobrojni udeležbi vabi društvo dimnikarskih pomočnikov.

Stranka brez otrok išče 2 sobi
s pritliklinami
v Spodnji Šiški za maj-termin.

Ponudbe na upravništvo „Slov. Naroda“.

Išče se za neko večjo trgovino z železnino in sicer za prodajalno na drobno **prva moč.**

Reflektira se namreč na dobrega strokovnjaka, kateri mora biti tudi slovensčine in nemščine v govoru in pisavi popolnoma zmožen.

Ponudbe s natančnimi podatki naj se pošljejo pod „prva moč“ na upravništvo „Slov. Naroda“.

Usak dan sveži pustni krofi
se dobivajo pri (41—7)
Jakobu Zalazniku.
Stari trg št. 21. Mestni trg št. 6.
Naročila za zunaj se izvršujejo točno.

Zavitki à 5 kg
inozemskaga blaga vsake kakovosti, zlasti: kave, sladkorja, neapoljske paste, kakortudi jajc, droge in južnega sadja pošiljam takoj proti pošt povzetju po ugodni ceni.

Zastopniki vseh dežel proti proviziji se iščejo. (262—1)

Cenik zastoj.
Giovanni Siega, Trst,
Via del Boschetto št. 1, P. II.

V novozgrajeni hiši v **Sodnjskih ulicah**, poleg hiše dr. Krišperja, odda se s 1. majnikom t. l. **stanovanje**

v II. nadstropju. Isto obsega 5 sob z vsemi pritliklinami in kopalno sobo. Istotam odda se **dvije sob** v pritličju, primernih za pisarno, študi kot mesečne sobe posamezno ali obe skupaj. K eni sobi spada tudi soba za slugo.

Vpraša se pri F. Supančič-u, Rimska cesta št. 20. (260—1)

Proti nedostajanju apetita
želodčnemu bolu, slabemu in pokvarjenemu želodcu imajo gotov vspeh splošno preizkušene **Kaiser-jeve karamele iz poprove mete.**

V zavojih po 20 in 40 vin.

Zaloga imajo v Ljubljani: Orlova lekarnapoleg železnega mostu, deželna lekarna pri Marji Pomagaj, Milana Leustek-a in Ubald pl. Trnkoczy. — V Novem mestu: lekarnar S. pl. Stodovič. b (2560—7)

Žitne cene v Budimpešti.
dne 28. januarja 1903.

Termaln.

Šenica za april	za 50 kg	K	7 63
Rz	„ april	„	6 64
Koruz	„ maj	„	5 88
„	„ junij	„	5 99
Oves	„ april	„	6 12

Efektiv.
Se slabo vzdržuje.

Ceneno domače zdravilo. Za uravnavo in ohranitev dobrega prebavljanja se priporoča raba mnogo desetletij dobro znane, pristnega „Mollvege Seidlitz-praška“, ki se dobi za nizko ceno, in kateri vpliva najbolj trajno na vse težkoče prebavljanja. Originalna škatljica 2 K. Po poštnem povzetju razpoložljiva ta prašek vsak dan lekarnar A. MOLL, c. in kr. dvorni zalagatelj na DUNAJI, Tuchlauben 9. V lekarnah na deželi je izrečno zahtevati MOLL-ov preparat, znanamovan z varnostno znamko in podpisom.

Kalodont
Se dobiva povsod!
neobhodno potrebna zobna Crème
vzdržuje zobe čiste, bele in zdrave.

Proti prahajem, luskinam in izpadanju las
deluje najboljša priznana **Tanno-chinin tinktura za lase**

katera okrepuje lasišče, odstranjuje luske in preprečuje izpadanje las.

1 steklenica z navodom 1 K.
Razpošilja se z obratno pošto ne manj kot dve steklenici.

Zaloga vseh preizkušenih zdravil, medic. mil, medicinal. vin, specialitet, najfinjših parumov, kirurških obvez, svežih mineralnih vod i. t. d.

Dež. lekarna Milana Leusteka
v Ljubljani, Resljeva cesta št. 1
poleg novozgrajenega Fran Jožefovega jubil. mostu. (204—2)

Darila.
Upravništvu našega lista so poslali:
Za družbo sv. Cirila in Metode: Gosp. Srečko Mlekuž, Stari trg pri Rakeku, 8 K 42 vin., nabrano v veseli družbi v čitalnici 4 K in 2 K 34 vin. ter dražba čika gospice 8 vin., skupaj 6 K 42 vin. — Živeli!

Zahvala.
V najgloblji bolesti nad tako bitko izgubo našega iskreno ljubljene, nepozabnega soproga, oziroma očeta, gospoda

Ivana Gherbaza
c. kr. šolskega sluga v p. imejtelja srebrne hrabrostne svetinje I. raz., častne svetinje za 40letno zvesto službovanje i. t. d.

izrekamo vsem prijateljem in znancem za blagodejno sočutje med boleznijo in ob smrti, slavni vojaški godbi c. kr. pešpolka št. 27, gg. srednješolskim ravnateljem, slavnemu učiteljskemu osebju c. kr. moškega in ženskega učiteljišča, gg. pevcem za prekrasne žalostinke, njegovim uradnim kolegom, gg. dijakom moškega učiteljišča, kakor za prelepe vence in za spremstvo k zadnjemu počitku, našo iskreno zahvalo.

Ljubljana, 27. januarja 1903.
(258) **Žalujoči ostali.**

!!!
Ker napoči pravi čas za uživanje **Kulmbaškega** redilnega in krepilnega piva je važno vedeti, da se isto dobiya pri tvrdki (11—22)
Edmund Kavčič
v Ljubljani
nasproti tramvajске postaje „Glavna pošta“.

Velja s steklenico 60 vin., brez steklenice 48 vinarjev.

Veliko denarja!
do 1000 K na mesec morejo si pošteno prislužiti osebe vsakega stanu (kot postranski zasluzek). Natančneje pod „Reell 118“ na Annoncen-Abteilung des MERKUR, Stuttgart, Schickstr. 6. (2786—35)

Sprejema zavarovanja človeškega življenja po najraznovrstnejših kombinacijah pod tako ugodnimi pogoji, ko nobena druga zavarovalnica. Zlasti je ugodno zavarovanje na doživetje in smrt z zmanjšujočimi se vplačili.

Vsak član ima po preteku petih let pravico do dividende.

Razglas. (257—1)
Podpisani mestni magistrat opozarja na določbe §. 91 in 97 cestno polic. reda za deželno stolno mesto Ljubljano in znova določa, da je strogo ravnati se po njih.

Te določbe se glase:

§ 91. Prepovedano je vsako onesnaženje javne ceste. Onesnaženje je tudi pisanje in risanje po zidovih, izlivanje vode in drugih tekočin na ulice, izkladanje snega, ledu, razpisa in odpadkov vsake vrste ter kapanje deževnice iz pokvarjenih strešnih žlebov, naj se to zgodi namenoma ali iz nemarnosti in naj ima dotična cesta tlak ali ne. Vsi delci tega morajo imeti vse strehe na javne ceste dobre žlebove.

§ 97. Na javni cesti, vratih, oknih in balkonih proti javni cesti ali proti javnim nasadom je prepovedano razobešati perilo, prezračevati in iztepati posteljno opravo, žimnice, preproge itd.

Ob enem se prepoveduje umazano perilo odkladati v trgovinah, gostilnicah in drugih javnih prostorih. Prestopek teh prepovedi se kaznuje po ces. naredbi z dne 20. aprila 1854 „drž. zak. št. 96 z globo od 2 K do 200 K ali z zaporom od 6 ur do 14 dni.

Mestni magistrat ljubljanski
dne 16. januarja 1903.

Ces. kr. avstrijske državne železnice.
C. kr. ravnateljstvo drž. železnice v Bejaku.

Izvod iz voznega reda.
veljaven od dne 1. oktobra 1902. leta.

Odhod iz Ljubljane juž. kol. Praga čez Trbiž. Ob 12. uri 24 m ponoči osonni vlak v Trbiž, Beljak, Celovec, Franzensfeste, Inomost, Monakovo, Ljubno, čez Selzthal v Aussee, Solnograd, čez Klein-Reifling v Steyr, v Linc na Dunaj via Amstetten. — Ob 7. uri 5 m zjutraj osonni vlak v Trbiž, Pontabel, Beljak, Celovec, Franzensfeste, Ljubno, Dunaj, čez Selzthal v Solnograd, Inomost, čez Amstetten na Dunaj. — Ob 11. uri 51 m dopoldne osonni vlak v Trbiž, Pontabel, Beljak, Celovec, Ljubno, Selzthal, Dunaj. — Ob 3. uri 56 m popoldne osonni vlak v Trbiž, Beljak, Celovec, Franzensfeste, Monakovo, Ljubno, čez Selzthal v Solnograd, Lend-Gastein, Zell ob jezeru, Inomost, Bregenc, Curih, Genevo, Pariz, čez Klein-Reifling v Steyr, Linc, Budejovice, Plzen, Marijine vare, Heb, Franzove vare, Karlove vare, Prago, Lipsko, na Dunaj čez Amstetten. — Ob 10. uri ponoči osonni vlak v Trbiž, Beljak, Franzensfeste, Inomost, Monakovo. (Trst-Monakovo direktni vozovi I. in II. razreda.) — Proga v Novo mesto in v Kočevje. Osonni vlaki: Ob 7. uri 17 m zjutraj v Novomesto, Kočevje, ob 1. uri 5 m popoldne istotako, ob 7. uri 8 m zvečer v Novomesto, Kočevje. Prihod v Ljubljano juž. kol. Praga iz Trbiža Ob 3. uri 25 m zjutraj osonni vlak z Dunaja čez Amstetten, Monakovo, Inomost, Franzensfeste, Solnograd, Linc, Steyr, Isl, Aussee, Ljubno, Celovec, Beljak. (Monakovo-Trst direktni vozovi I. in II. razreda.) — Ob 7. uri 12 m zjutraj osonni vlak iz Trbiža. — Ob 11. uri 17 m dopoldne osonni vlak z Dunaja čez Amstetten, Lipsko, Prago, Francove vare, Karlove vare, Heb, Marijine vare, Plzen, Budejovice, Solnograd, Linc, Steyr, Pariz, Genevo, Curih, Bregenc, Inomost, Zell ob jezeru, Lend-Gastein, Ljubno, Celovec, St. Mohor, Pontabel. — Ob 4. uri 44 m popoldne osonni vlak z Dunaja, Ljubna, Selzthala, Beljaka, Celovca, Monakovega, Inomosta, Franzensfesta, Pontabla. — Ob 8. uri 51 m zvečer osonni vlak z Dunaja, Ljubna, Beljaka, Celovca, Pontabla, čez Selzthal iz Inomosta, Solnograda. — Proga iz Novega mesta in Kočevja. Osonni vlaki: Ob 8. uri 44 m zjutraj iz Novega mesta in Kočevja, ob 2. uri 32 m popoldne iz Straže, Toplice, Novega mesta, Kočevja in ob 8. uri 35 m zvečer istotako. — Odhod iz Ljubljane drž. kol. v Kamnik. Mešani vlaki: Ob 7. uri 28 m zjutraj, ob 2. uri 5 m popoldne in ob 6. uri 50 m nvečer. — Prihod v Ljubljane drž. kol. iz Kamnika. Mešani vlaki: Ob 6. uri 49 m zjutraj, ob 11. uri 6 m dopoldne in ob 6. uri 10 m zvečer. (1)

„SLAVIJA“
vzajemna zavarovalna banka v Pragi.
Rezervni fond: 25.000.000 K. Izplačane odškodnine in kapitalije: 75.000.000 K.
Po velikosti druga vzajemna zavarovalnica naše države
z vseskozi slovensko-narodno upravo. (26—11)
Vsa pojasnila daje:
Generalni zastop v Ljubljani, čegar pisarne so v lastnej bančnej hiši v Gosposki ulici št. 12.

Zavaruje poslopja in premočnine proti požarnim škodam po najnižjih cenah. Škode cenjuje takoj in najkulantneje. Uživa najboljši sloves, koder posluje

Dovoljuje iz čistega dobička izdatne podpore v narodne in občokoristne namene.